

Sygn. akt I C 981/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 listopada 2015 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko E. O.

o zapłatę kwoty 15.000 zł

oddala powództwo.

sygn. akt IC 981/15

UZASADNIENIE

J. C. wniosła pozew przeciwko E. O. o zapłatę kwoty 15.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30.04.2014r., tytułem spłaty pożyczki, na podstawie umowy z dnia 1.11.2013r.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zaprzeczyła, aby kiedykolwiek pożyczała od powódki pieniądze, podniosła, że dołączone do pozwu oświadczenie z dnia 1.11.2013r. podpisała, będąc pod wpływem alkoholu, wyłącznie na prośbę męża P. O., który zaciągał pożyczki u syna powódki N. G. i to oświadczenie miało być zabezpieczeniem spłaty jednej z nich. Zarzuciła, że nie otrzymała od powódki żadnych pieniędzy, że umowa, na podstawie której powódka wywodzi swoje roszczenie dotknięta jest wadą pozorności, określoną w art. 83§1 kc, a w konsekwencji jest nieważna. Ponadto powołała się na brak świadomości i swobody w powzięciu decyzji i wyrażeniu woli w chwili składania podpisu, na podstawie art. 82 kc.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Syn pozwanej N. G. napisał w dniu 1.11.2013r. tekst oświadczenia, w którym pozwana miała potwierdzić, że pożyczyła od powódki 15.000 zł, z obowiązkiem spłaty do 30.04.2014r. Pozwana podpisała to oświadczenie. Podpisał je także N. G. (jako świadek) i powódka.

Dowód:

oświadczenie (k-4),

zeznania świadków: N. G. (k-68), P. O. (k-61);

zeznania powódki (k-68v.-69);

zeznania pozwanej (k-69).

Pismem z dnia 20.02.2015r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 15.000 zł.

Dowód:

pismo powódki wraz z potwierdzeniem nadania (k-3, 5).

Wcześniej mąż pozwanej P. O. pożyczał od syna powódki N. G. pieniądze, w tym w 2013 roku w kwotach 10.000 zł i 15.000 zł, które oddał.

Dowód:

zeznania świadka P. O. (k-61)

częściowo zeznania świadków: P. Z., D. D., P. P., K. P., K. S. (k-61v.-62), A. G. (k-82).

zeznania pozwanej (k-69).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka N. G. (k-68), oceniając je jako stronnicze i niekonsekwentne. Świadek, jako syn powódki, zaangażowany w proceder udzielania pożyczek, miał interes w zeznawaniu jednostronnym na korzyść powódki. Jego zeznania, jakoby był świadkiem przy zawieraniu umowy pożyczki i przekazaniu pieniędzy do rąk pozwanej, były niewiarygodne i nosiły znamiona zeznań uzgodnionych. Przede wszystkim jednak świadek zeznał nieprawdę – podobnie jak powódka – odnośnie faktu napisania oświadczenia z dnia 1.11.2014r., które miało być potwierdzeniem łączącej strony umowy i podstawą dochodzonego roszczenia. Początkowo świadek zeznał, że był obecny przy zawieraniu umowy między stronami, że „mama pisała z panią umowę na kartce; umowę napisała mama, pani O. stała przy mamie, a ja obok”(k-68v.). Następnie, po złożeniu wniosku przez pozwaną o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego grafologa, po wycofaniu się przez powódkę z wcześniejszych nieprawdziwych zeznań, że to ona własnoręcznie napisała tekst oświadczenia z dnia 1.11.2015r. (jak na k-4), również świadek N. G. zmienił swoje dotychczasowe zeznania, potwierdzając tym razem, że oświadczenie zostało napisane przez niego, a nie, jak utrzymywał dotychczas, przez powódkę. W tej sytuacji nie można było uwzględnić jego zeznań, a także zeznań samej powódki, jako wiarygodnych, na okoliczność, że powódka pożyczyła pozwanej pieniądze w kwocie 15.000 zł. Skoro pozwana temu zaprzeczyła, na powódce spoczywał ciężar udowodnienia faktu zawarcia umowy pożyczki pomiędzy stronami i wydania pozwanej tej kwoty zgodnie z podpisanym oświadczeniem (art. 6 kc w zw. z art. 720 kc). Zeznania świadka N. G. i zeznania powódki okazały się niewiarygodne, należało uznać, że powódka faktu tego nie udowodniła. Bezspornie pozwana podpisała oświadczenie, znajdujące się na karcie 4 akt sprawy, ale sprzeczność i niekonsekwencja w powyższych zeznaniach, odnośnie okoliczności zawarcia umowy, uprawdopodobniają wersję pozwanej, która stanowczo zaprzeczyła, aby brała jakieś pieniądze od powódki, a przedmiotowe oświadczenie – stanowiące podstawę dochodzonego roszczenia – zostało przez nią podpisane na prośbę męża P. O. w celu zabezpieczenia innej wcześniejszej pożyczki, zaciągniętej przez niego u syna powódki; w każdym razie zostało podpisane w innym celu, niż zaciągnięcie zobowiązania zwrotu pożyczki (art. 720 kc), co pozwana wykazała za pomocą dowodu z zeznań świadka P. O. i zeznań pozwanej (art. 253 zd. 1 kpc). Zgodnie z art. 83 § 1 kc, nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. W tych okolicznościach, po uznaniu za niewiarygodne dowodów, zaofiarowanych przez powódkę, brak było podstaw do zasądzenia żądanej kwoty od pozwanej. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż żądania powódki nie zasługiwały na uwzględnienie i powództwo oddalił.